

Arrest

nr. 303 576 van 22 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**
 Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. BAELDE**
 Koning Albert I-laan 40/00.01
 8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 17 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 februari 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 februari 2022 om internationale bescherming. Op 17 juli 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 juli 2023 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaarde een Afghaans staatsburger te zijn, Pashtoun van origine en afkomstig uit het dorp Ghwageza, gelegen in het district Hesarak in de provincie Nangarhar. Je hielp je vader bij het bewerken van de landbouwgronden. Toen je op een dag in de plaatselijke moskee was voor het avondgebed samen met je oudere broer A. J. (...) en nog twee andere jongens uit je dorp, hoorden jullie buiten plots gewerschoten en explosies. Blijkbaar was er een gevecht aan de gang tussen de taliban en medewerkers van de Afghaanse overheid. Opeens vielen talibanleden de moskee binnen. Ze vroegen jou, je broer en de twee andere jongens om meteen met hen mee te gaan. De talibanleden brachten jullie met de wagen naar een onbekende plaats in de bergen. Daar hadden ze een trainingskamp waar nog andere jongens aanwezig waren. Je broer en de twee andere jongens uit jullie dorp kregen een militaire training. Omdat jij nog te jong was om te strijden, moest je voor de talibanleden in het kamp werken. Samen met twee andere jongens die eveneens te jong waren, moest je onder meer afwassen, schoenen poetsen en ook eten in andere dorpen gaan verzamelen. Toen het trainingskamp drie à vier dagen na jullie aankomst werd aangevallen door medewerkers van de Afghaanse overheid, slaagden jij en je broer er in om te ontsnappen. Jullie keerden terug naar jullie dorp. Nadat jullie je vader verteld hadden wat er gebeurd was met jullie, was hij bang dat de talibanleden jullie zouden komen zoeken. Hij bracht jullie vervolgens naar je maternale oom, M. (...), die in het nabijgelegen dorp Kook Dara woonde. Je oom verborg jou en je broer in een grot in de bergen waar jullie twee dagen bleven. Jullie vernamen van je oom dat de talibanleden jullie in jullie eigen dorp gezochten hadden en dat ze ook naar zijn huis waren gekomen. Je oom regelde vervolgens jullie vertrek uit Afghanistan. Jij en je broer vertrokken onder begeleiding van een smokkelaar naar Pakistan van waaruit jullie verder reisden naar Iran. Bij het oversteken van de grens met Turkije, raakte je gescheiden van je broer. Vanuit Turkije stak je de grens over met Bulgarije waar je een verzoek om internationale bescherming indiende. Je reisde vervolgens via Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland verder naar België. Je kwam hier ongeveer zeven maanden na je vertrek uit Afghanistan aan op 13 februari 2022. Op 14 februari 2022 diende je hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van je verzoek legde je jouw taskara en de taskara van je vader voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Je verklaarde dat jij en je oudere broer, A. J. (...), in Afghanistan verplicht gerekruteerd werden door de taliban. Jullie konden echter ontsnappen waarna jullie gezocht werden door de taliban (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 9, 10, 11, 12).

Er dient echter te worden vastgesteld dat je er omwille van onderstaande redenen niet in geslaagd bent om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat je verklaringen aangaande de manier waarop de taliban jou en je oudere broer, A. J. (...), verplicht rekruteerden helemaal niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Je verklaarde namelijk dat jullie zich samen met twee andere jongens van jullie dorp in de plaatselijke moskee bevonden. In de omgeving van jullie dorp was er op dat moment een gevecht aan de gang tussen talibanleden en medewerkers van de Afghaanse overheid. Plots vielen enkele talibanleden de moskee binnen. Ze vroegen jullie om meteen met hen mee te gaan. Vervolgens brachten ze jullie naar hun trainingskamp in de bergen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 9). Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport

Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt echter dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Uit je verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou en je broer een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jullie bij de taliban te laten aansluiten. Je beweerde dat je zelf nooit eerder talibanleden in de moskee gezien had en dat dit de eerste keer was dat ze jullie vroegen om met hen mee te gaan (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 10). Je gaf nog aan dat je vader geen voorstander was van de taliban (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 10). Je vader wist ook niet dat jullie toen meegenomen werden door de talibanleden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 11). Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jullie persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Je verklaarde weliswaar dat er vroeger ook al jongens uit jullie dorp door de taliban werden meegenomen. Je kon echter niet eens zeggen wie die jongens waren. Je kon evenmin verduidelijken op welke manier deze jongens toen werden gerekruteerd. Je beweerde vervolgens dat die jongens later vrijgelaten werden, maar je wist niet hoe hun vrijlating dan verlopen was (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 12). Deze verklaringen komen bijgevolg niet overtuigend over. Bovendien wist je niet of er al dan niet enige specifieke reden was waarom de taliban dan juist jou, je broer en de twee andere jongens heeft uitgekozen heeft om te rekruteren (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 12). Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de beweerde verplichte rekrutering van jou en je broer door de taliban al ernstig ondermijnd.

Bovendien stemmen je verklaringen met betrekking tot jullie rekrutering tijdens je persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal niet overeen met de verklaringen die je hierover aflegde in de fiche voor niet-begeleide minderjarigen (zie fiche niet-begeleide minderjarigen d.d. 14/02/2022), die ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken. In de fiche verklaarde je namelijk dat je broer A. J. (...) eerder al een keer werd meegenomen door de taliban om voor hen te strijden. Hij slaagde er echter in om te ontsnappen. Daarna werden jullie beiden ontvoerd door de taliban en moesten jullie voor hen werken. Tijdens je persoonlijk onderhoud maakte je in het geheel geen melding van het feit dat je broer al eens eerder meegenomen werd door de taliban. Je stelde zelfs uitdrukkelijk dat het de eerste keer was dat de taliban jullie vroeg om met hen mee te gaan (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 10). Toen je hier op gewezen werd, ontkende je slechts eerder dergelijke verklaringen afgelegd te hebben (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 12). Je voogd merkte nog op dat dit een fout betreft en dat er regelmatig fouten in de fiches staan omdat deze documenten onder hoge werkdruk ingevuld worden door de betrokken ambtenaren (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 12, 13), wat slechts een loutere bewering betreft die niet gestaafd wordt met enige objectieve informatie. Hierdoor wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van je verklaringen.

Voorts bevatten je verklaringen tijdens je persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal ook nog een tegenstrijdigheid met de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die eveneens ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Je verklaarde tijdens je persoonlijk onderhoud dat je broer A. J. (...) en de twee andere jongens uit jullie dorp, A. (...) en K. (...) genaamd, oud genoeg waren om een militaire training te krijgen van de talibanleden. Enkel jij en nog twee andere jongens in het kamp die je niet kende, waren te jong om te vechten en moesten onder meer voedsel voor de talibanleden verzamelen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 10, 11). In de vragenlijst had je daarentegen echter verklaard dat jij samen met één van jullie dorpsgenoten voor de talibanleden eten moest verzamelen. Je broer en jullie andere dorpsgenoot kregen een militaire opleiding (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, vraag nr. 3.5). Toen je vervolgens op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, ontkende je eerder dergelijke verklaringen afgelegd te hebben en beweerde je dat dit een fout van de tolk betrof (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 12), wat een loutere bewering is die je niet kan staven met enig objectief gegeven. Behalve dat je tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken je problemen in het kort moest uitleggen, verklaarde je bij aanvang van je persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geen andere opmerkingen te hebben over het verloop van je onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Je gaf voorts aan dat je verklaringen je na afloop van het onderhoud in het Pashtou werden voorgelezen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 3-4). Uit het administratief dossier blijkt ook dat zowel jij zelf als je voogd de vragenlijst voor akkoord ondertekend hebben. Deze vastgestelde tegenstrijdigheid ondermijnt ook de geloofwaardigheid van je verklaringen.

Tenslotte kan er nog op gewezen worden dat het uiterst merkwaardig te noemen is dat je familie na het vertrek van jou en je broer uit Afghanistan dan blijkbaar geen ernstige problemen meer kende met de taliban. Je verklaarde tijdens je persoonlijk onderhoud op een bepaald moment weliswaar dat je van je maternale oom, M. (...), vernomen hebt dat jullie nog altijd gezocht worden door de taliban die jullie ervan beschuldigen verraders te zijn (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 12). Bij aanvang van je persoonlijk onderhoud gaf je echter aan dat je familieleden, behalve dat ze zich veel zorgen maken om jou en je broer, het verder goed stellen. Je maakte voorts ook geen melding van het feit dat je maternale oom, met wie je nog contact onderhoudt, problemen zou hebben met de taliban (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 5, 6). Deze verklaringen zijn toch moeilijk in overeenstemming te brengen met de door jou beschreven bijzonder doortastende manier waarop de talibanleden te werk gingen om jou en je broer terug te vinden na jullie ontsnapping uit het trainingskamp. Uit je verklaringen blijkt toch dat talibanleden meteen na jullie ontsnapping in jullie dorp navraag deden waar jullie woonden waarna ze jullie huis doorzochten. De talibanleden vernamen ook waar jullie maternale oom woonde waarna ze ook bij hem thuis langskwamen op zoek naar jullie (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 12). Hierdoor wordt eveneens verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jouw beweerde vervolgingsvrees.

De door jou voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Jouw taskara en de taskara van je vader bevatten namelijk louter persoonsgegevens van jou en je vader die hier niet direct in twijfel getrokken worden, maar brengen verder geen informatie aan die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen.

Wat betreft de door jouw gemaakte opmerkingen die na je persoonlijke onderhoud d.d. 02/06/2023 door je advocaat aan het Commissariaat-generaal bezorgd werden (zie e-mail d.d. 15/06/2023), kan worden vastgesteld dat de opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud loutere correcties van de schrijfwijze van bepaalde plaatsnamen en persoonsnamen betreffen. Deze opmerkingen vermogen echter niet om bovenstaande argumentatie in positieve zin te wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties

zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft

een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar je land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de

negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Je advocaat wees weliswaar nog op het feit dat je al anderhalf jaar in België bent en hier naar school gaat (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p.13), zonder evenwel concreet aan te tonen dat je hier een bepaalde levensstijl eigen gemaakt hebt waardoor er in je hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van je identiteit en waarvan niet kan worden geëist dat je deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die gebaseerd zijn op de islamitische waarden en normen. Je verklaarde dat je hier wel naar school gaat en soms cricket speelt met andere jongens van het opvangcentrum, maar dat je verder in je vrije tijd geen andere activiteiten of hobby's hebt. Je vrienden in het opvangcentrum zijn allemaal Afghaanse jongens. Voorts gaf je aan hier volgens het islamitisch geloof te leven en ook vijf keer per dag te bidden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 2). Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je dat je in Afghanistan regelmatig naar de madrassa ging (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 6). Je hebt ook nog altijd contact met je maternale oom in Afghanistan (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 5). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

5. NANSEN, *"De beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan"*, via (...);
6. NANSEN, *"Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"*, via (...);
7. UNHCR Global Focus, *Afghan Situation*, via (...);
8. UNHCR Afghanistan, *Voluntary repatriation snapshot*, via (...);
9. IOM Assisted Voluntary Return and Reintegration (AVRR) *Reintegration Assistance*;
10. PowerPoint *International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, November 2022;
11. RvV, arrest nr. 181.307 van 26 januari 2017;
12. RvV, arrest nr. 286.545 van 22 maart 2023;
13. UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 – 15 June 2022"*, July 2022, (...);
14. Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, via (...);
15. UN Security Council, *Resolution 2626 (2022) Adopted by the Security Council at its 8997th meeting, on 17 March 2022*;
16. *Security Council Report, June 2022 Monthly Forecast Afghanistan*;
17. VRT NWS, Jos DE GREEF, *"Zeker 18 doden bij bomaanslag nabij moskee in de Afghaanse stad Herat, 2 september 2022"*;
18. *World Food Programme, Afghanistan Situation Report, 20 mei 2022*;
19. A) *World Food Programme, Afghanistan Food Security Update, mei 2022*;
B) *World Food Programme, Afghanistan Food Security Update, juni 2022*;
20. *World Food Programme, "Afghanistan risks winter of famine after devastating year", 26 september 2022*;
21. *Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban's Catastrophic Year of Rule", 11 augustus 2022*;
22. *World Health Organisation, "Afghanistan's health system is on the brink of collapse: urgent action is needed, 24 januari 2022*;
23. VRT NWS, Kathleen HEYLEN, *"Rudi Vranckx in Afghanistan, jaar na machtsvername: "Armoede op hol, kind verkopen om rond te komen"*, 21 augustus 2022;
24. Arrest RvV nr. 270.813 van 31 maart 2022;
25. *Vluchtelingenwerk Vlaanderen, "Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS", 25 april 2022*;
26. *Wereldbank, Afghanistan Economic Monitor, 14 januari 2022*;
27. Femke VOGELAAR, *"De blinde vlekken in asielbeslissingen voor Afghanen"*, 15 februari 2023, via (...);
28. UNHCR, *Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan, februari 2022*;
29. UNHCR, *Afghanistan Voluntary Repatriation Update, January-December 2022*;
30. *Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, General Country of Origin Report Afghanistan, March 2022 (p. 1-5; 19-31; 140-143)*;
31. UN News, *"Thousands of children endure 'horrific conditions' in conflict zones: UN report", 11 juli 2022, via (...)*;
32. *United States Department of State, "2022 Trafficking in Persons Report: Afghanistan", via (...)*;
33. Arrest RvV nr. 283.647 van 19 januari 2023;
34. Arrest RvV nr. 271.645 van 22 april 2022;
35. A) *Identiteitskaart voogd P. S. (...)*.

2.2.2. Op 26 januari 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022, aan de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023, aan het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022, aan de *"Afghanistan - Country Focus"* van EUAA van december 2023, aan het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, aan het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van

EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van UNAMA van juni 2023 en aan de COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023.

2.2.3. Bij een op 1 februari 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een verklaring van zijn leerkrachten (stuk 1).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met een verklaring van een studente die hem in de OKAN-klas les gaf (stuk 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, nu (i) zijn verklaringen over de manier waarop de taliban hem en zijn oudere broer verplicht rekruteerden niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt en hij er bovendien niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat hun persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban, (ii) zijn verklaringen over hun rekrutering tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet overeenstemmen met de verklaringen die hij hierover aflegde in de fiche voor niet-begeleide minderjarigen, (iii) zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS ook nog een tegenstrijdigheid bevatten met de vragenlijst van het CGVS, (iv) het uiterst merkwaardig is dat zijn familie na het vertrek van hem en zijn broer uit Afghanistan geen ernstige problemen meer kende met de taliban en (v) de door hem voorgelegde documenten en gemaakte opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud geen afbreuk kunnen doen aan deze argumentatie, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) er niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal slechts zeer summier motiveert waarom zijn relaas ongeloofwaardig is en hem de vluchtelingenstatus geweigerd wordt, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd dient te zijn. De lengte ervan is irrelevant wanneer de bestuurlijke beslissing, zoals *in casu*, pertinent en draagkrachtig is.

Een schending van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan correcte en actuele informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022 (stukkenbundel verzoeker, stuk 28) waarin werd opgeroepen om beslissingen inzake asiëldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 26 januari 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard dat er enorm veel is dat niet geweten is over de situatie in Afghanistan (stukkenbundel verzoeker, stuk 10), zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: "*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.*"

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende

gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban omdat hij (samen met zijn oudere broer) ontsnapte uit een trainingskamp waar de taliban hen gedwongen mee naartoe namen. De taliban zouden hierna naar hem en zijn broer op zoek zijn gegaan. Verzoeker stelt te vrezen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door de taliban.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst wijst de commissaris-generaal er op dat verzoekers verklaringen over de manier waarop de taliban hem en zijn oudere broer verplicht rekruteerden niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt en dat verzoeker er bovendien niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat hun persoonlijk geval afwijkt van de in deze informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende pertinente motivering:

“Je verklaarde namelijk dat jullie zich samen met twee andere jongens van jullie dorp in de plaatselijke moskee bevonden. In de omgeving van jullie dorp was er op dat moment een gevecht aan de gang tussen talibanleden en medewerkers van de Afghaanse overheid. Plots vielen enkele talibanleden de moskee binnen. Ze vroegen jullie om meteen met hen mee te gaan. Vervolgens brachten ze jullie naar hun trainingskamp in de bergen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 9). Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt echter dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Uit je verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou en je broer een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jullie bij de taliban te laten aansluiten. Je beweerde dat je zelf nooit eerder talibanleden in de moskee gezien had en dat dit de eerste keer was dat ze jullie vroegen om met hen mee te gaan (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 10). Je gaf nog aan dat je vader geen voorstander was van de taliban (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 10). Je vader wist ook niet dat jullie toen meegenomen werden door de talibanleden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 11). Individuele en gedwongen

rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jullie persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Je verklaarde weliswaar dat er vroeger ook al jongens uit jullie dorp door de taliban werden meegenomen. Je kon echter niet eens zeggen wie die jongens waren. Je kon evenmin verduidelijken op welke manier deze jongens toen werden gerekruteerd. Je beweerde vervolgens dat die jongens later vrijgelaten werden, maar je wist niet hoe hun vrijlating dan verlopen was (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 12). Deze verklaringen komen bijgevolg niet overtuigend over. Bovendien wist je niet of er al dan niet enige specifieke reden was waarom de taliban dan juist jou, je broer en de twee andere jongens heeft uitgekozen heeft om te rekruteren (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 12). Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de beweerde verplichte rekrutering van jou en je broer door de taliban al ernstig ondermijnd.”

Verzoeker voert aan dat de rapporten van EUAA waarnaar de commissaris-generaal verwijst slechts zeer weinig informatie ‘hebben’ en aanhalen over gedwongen rekrutering en dat dit bovendien allemaal rapporten zijn van dezelfde organisatie. Hij brengt evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat de overwegingen in de bestreden beslissing dat uit de in deze beslissing aangehaalde informatie blijkt dat (i) de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, dat (ii) rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, waarbij een beroep wordt gedaan op familiale- en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, en dat (iii) individuele en gedwongen rekrutering slechts zelden voorkomt, feitelijk onjuist zijn.

Verzoeker stelt dat het aantal vrijwilligers de laatste jaren sterk is afgenomen en citeert ter staving hiervan uit het “*General Country of Origin Report Afghanistan*” van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken van maart 2022 (stukkenbundel verzoeker, stuk 30), doch uit de door hem geciteerde informatie blijkt dat de taliban ‘sinds de machtsovername’ worstelen met een gebrek aan mankracht, terwijl hij verklaarde dat hij ongeveer in juli 2021 – en dus vóór de machtsovername door de taliban in augustus 2021 – door de taliban werd meegenomen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, en adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, nr. 34). Dat de taliban op dat moment onvoldoende manschappen hadden, toont verzoeker hiermee dus niet aan. Zijn betoog dat er geen enkele objectieve informatie hierover te verkrijgen is doordat (onder meer) journalisten, onderzoekers en objectieve verslaggevers in grote getallen het land uit zijn gevlucht en de taliban nauwgezet de personen controleren die alsnog verslag uitbrengen van op het Afghaanse grondgebied, is om diezelfde reden evenmin dienstig.

Verzoeker betoogt vervolgens dat andere rapporten wel spreken over de mogelijkheid om als jongeman gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban en citeert uit het rapport “*Thousands of children endure ‘horrific conditions’ in conflict zones: UN report*” van UN News van 11 juli 2022 (stukkenbundel verzoeker, stuk 31) en het “*General Country of Origin Report Afghanistan*” van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken van maart 2022 (*ibid.*, stuk 30). Na lezing van de door verzoeker geciteerde informatie uit deze rapporten stelt de Raad echter vast dat eruit niet kan blijken dat individuele en gedwongen rekrutering door de taliban, zoals bij verzoeker zou zijn gebeurd, rond juli 2021 vaak zou hebben plaatsgevonden. Er wordt immers geen melding gemaakt van individuele ‘gedwongen’ rekrutering. Ook uit de in het verzoekschrift geciteerde informatie uit het “*2022 Trafficking in Persons Report: Afghanistan*” van United States Department of State (*ibid.*, stuk 32) kan dit niet blijken. Hoewel in dit rapport gesteld wordt dat de taliban minderjarigen vaak rekruteerden door middel van dwang, fraude en valse beloften, kan hieruit niet blijken dat ‘individuele’ gedwongen rekrutering – zoals door verzoeker beschreven – rond juli 2021 vaak voorkwam.

Waar verzoeker betoogt dat het helemaal niet zo is dat gedwongen rekrutering niet kan of dat alle verhalen die melding maken van gedwongen rekrutering ongeloofwaardig of niet aannemelijk zouden zijn, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de taliban ‘zelden’ gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat individuele en gedwongen rekrutering zoals verzoeker die beschrijft slechts zelden voorkomt. Door de commissaris-generaal wordt er dus niet gesteld dat gedwongen rekrutering niet of nooit kan of dat alle verhalen die melding maken van gedwongen rekrutering ongeloofwaardig of niet aannemelijk zouden zijn. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker er tevens niet in geslaagd is om *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval (en dat van zijn broer) afwijkt van de in de informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat hij duidelijk heeft aangegeven dat er ook andere jongens van het dorp werden meegenomen door de taliban en stelt hij dat het zeer goed mogelijk is dat dit in zijn dorp de gebruikelijke werkwijze van de taliban was. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld, kon verzoeker echter niet eens verduidelijken wie die jongens waren, op welke manier zij toen werden gerekruteerd of hoe hun beweerde vrijlating verlopen was, zodat zijn verklaringen hierover niet overtuigend overkomen. Dit wordt door verzoeker niet weerlegd. In zoverre hij hiermee verwijst naar zijn verklaringen dat er samen met hem en zijn broer – op hetzelfde moment – nog andere jongens uit hetzelfde dorp werden meegenomen, merkt de Raad op dat verzoeker verklaard heeft dat hij nooit eerder talibanleden in de moskee heeft gezien en dat dit de eerste keer was dat zij hen vroegen om met hen mee te gaan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Er blijkt dus niet dat de rekrutering op collectief niveau, via connecties en propaganda in de *madrassa*, werd georganiseerd, zodat verzoeker geen afbreuk doet aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over de manier waarop de taliban hem en zijn oudere broer verplicht rekruteerden niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt.

Waar hij nog betoogt dat de rapporten waarnaar de commissaris-generaal verwijst meermaals aangeven dat er ‘geen informatie te verkrijgen was over gedwongen rekrutering’, merkt de Raad op dat er in deze rapporten gesteld wordt dat er geen informatie werd gevonden over gedwongen rekrutering door de taliban ná de machtsovername (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 63, en EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 13 en 190). Zoals reeds gesteld, werd verzoeker volgens zijn verklaringen vóór de machtsovername door de taliban meegenomen. De omstandigheid dat er geen informatie werd gevonden over gedwongen rekrutering ná de machtsovername is dan ook niet dienstig.

Daarbij komt dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de rekrutering van hem en zijn broer tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet overeenstemmen met de verklaringen die hij hierover aflegde in de fiche voor niet-begeleide minderjarigen, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt vastgesteld:

“In de fiche verklaarde je namelijk dat je broer A. J. (...) eerder al een keer werd meegenomen door de taliban om voor hen te strijden. Hij slaagde er echter in om te ontsnappen. Daarna werden jullie beiden ontvoerd door de taliban en moesten jullie voor hen werken. Tijdens je persoonlijk onderhoud maakte je in het geheel geen melding van het feit dat je broer al eens eerder meegenomen werd door de taliban. Je stelde zelfs uitdrukkelijk dat het de eerste keer was dat de taliban jullie vroeg om met hen mee te gaan (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 10). Toen je hier op gewezen werd, ontkende je slechts eerder dergelijke verklaringen afgelegd te hebben (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 12). Je voogd merkte nog op dat dit een fout betreft en dat er regelmatig fouten in de fiches staan omdat deze documenten onder hoge werkdruk ingevuld worden door de betrokken ambtenaren (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 12, 13), wat slechts een loutere bewering betreft die niet gestaafd wordt met enige objectieve informatie. Hierdoor wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van je verklaringen.”

Verzoeker verwijst naar het arrest met nr. 271 645 van 22 april 2022 (stukkenbundel verzoeker, stuk 34) waarin de Raad een beslissing van het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vernietigd zou hebben omdat er in de signalementsfiche voor niet-begeleide minderjarigen niet uitdrukkelijk werd gevraagd naar de redenen voor het verzoek om internationale bescherming en stelt dat dit ook *in casu* geldt. In dit arrest wordt evenwel gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar bij het invullen van de fiche voor niet-begeleide minderjarigen de redenen voor het verzoek om internationale bescherming niet heeft bevraagd, terwijl *in casu* uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar verzoeker gevraagd heeft naar zijn reden(en) om naar België te komen (“*Motif de l’immigration en Belgique*”) en dat verzoeker daarop antwoordde dat zijn oudere broer eerder al een keer werd meegenomen door de taliban om voor hen te strijden, dat zijn broer er echter in slaagde om te ontsnappen en dat hijzelf en zijn broer daarna beiden werden ontvoerd door de taliban om voor hen te werken. Verzoeker verklaarde dat zij ook konden ontsnappen, dat zij naar het huis van een maternale oom gingen en dat zij daarna samen Afghanistan verlieten, maar dat hij zijn broer onderweg verloor. Hij stelt voor België te hebben gekozen omdat zijn moeder hem vertelde dat een maternale oom in België woont (adm. doss., stuk 6, map met ‘landeninfo’, fiche “*Mineur Etranger Non Accompagné*”). De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing dan ook terecht verwezen naar deze verklaringen van verzoeker om te oordelen dat de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aflegde niet overeenstemmen met de verklaringen die hij eerder aflegde in de fiche voor niet-begeleide minderjarigen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud maakte verzoeker immers in het geheel geen melding van het feit dat zijn broer al eens eerder meegenomen werd door de taliban en stelde hij zelfs uitdrukkelijk dat het de eerste keer was dat de taliban aan hem en zijn broer vroegen om met hen mee te gaan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Ten slotte wijst de Raad er nog op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie hoe dan ook geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Voorts wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook nog een tegenstrijdigheid bevatten met de vragenlijst van het CGVS. Dit wordt in de bestreden beslissingen als volgt toegelicht:

“Je verklaarde tijdens je persoonlijk onderhoud dat je broer A. J. (...) en de twee andere jongens uit jullie dorp, A. (...) en K. (...) genaamd, oud genoeg waren om een militaire training te krijgen van de talibanleden. Enkel jij en nog twee andere jongens in het kamp die je niet kende, waren te jong om te vechten en moesten onder meer voedsel voor de talibanleden verzamelen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 10, 11). In de vragenlijst had je daarentegen echter verklaard dat jij samen met één van jullie dorpsgenoten voor de talibanleden eten moest verzamelen. Je broer en jullie andere dorpsgenoot kregen een militaire opleiding (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, vraag nr. 3.5). Toen je vervolgens op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, ontkende je eerder dergelijke verklaringen afgelegd te hebben en beweerde je dat dit een fout van de tolk betrof (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 12), wat een loutere bewering is die je niet kan staven met enig objectief gegeven. Behalve dat je tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken je problemen in het kort moest uitleggen, verklaarde je bij aanvang van je persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geen andere opmerkingen te hebben over het verloop van je onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken. Je gaf voorts aan dat je verklaringen je na afloop van het onderhoud in het Pashtou werden voorgelezen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 3-4). Uit het administratief dossier blijkt ook dat zowel jij zelf als je voogd de vragenlijst voor akkoord ondertekend hebben. Deze vastgestelde tegenstrijdigheid ondermijnt ook de geloofwaardigheid van je verklaringen.”

Dat verzoeker steeds de correcte verklaring gaf, met name dat hij en twee anderen te jong waren om te vechten en dus moesten helpen met het verzamelen van voedsel en dat hij niet weet hoe de fout in de neerslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken is geslopen, maar dat hij vermoedt dat dit komt doordat het toen heel snel moest gaan en hij niet de mogelijkheid kreeg om alles uitgebreid te verduidelijken, zijn loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus toont verzoeker niet aan dat de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist zijn en slaagt hij er dus niet in deze te weerleggen.

Vervolgens acht de commissaris-generaal het uiterst merkwaardig dat verzoekers familie na het vertrek van verzoeker en zijn broer uit Afghanistan geen ernstige problemen meer kende met de taliban. De commissaris-generaal duidt dit in de bestreden beslissing als volgt:

“Je verklaarde tijdens je persoonlijk onderhoud op een bepaald moment weliswaar dat je van je maternale oom, M. (...), vernomen hebt dat jullie nog altijd gezocht worden door de taliban die jullie ervan beschuldigen verraders te zijn (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 12). Bij aanvang van je persoonlijk onderhoud gaf je echter aan dat je familieleden, behalve dat ze zich veel zorgen maken om jou en je broer, het verder goed stellen. Je maakte voorts ook geen melding van het feit dat je maternale oom, met wie je nog contact onderhoudt, problemen zou hebben met de taliban (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 5, 6). Deze verklaringen zijn toch moeilijk in overeenstemming te brengen met de door jou beschreven bijzonder doortastende manier waarop de talibanleden te werk gingen om jou en je broer terug te vinden na jullie ontsnapping uit het trainingskamp. Uit je verklaringen blijkt toch dat talibanleden meteen na jullie ontsnapping in jullie dorp navraag deden waar jullie woonden waarna ze jullie huis doorzochten. De talibanleden vernamen ook waar jullie maternale oom woonde waarna ze ook bij hem thuis langskwamen op zoek naar jullie (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 12). Hierdoor wordt eveneens verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jouw beweerde vervolgingsvrees.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij een zeer duidelijk en consistent relaas aflegt zonder tegenstrijdigheden.

Door nog louter in het algemeen te stellen dat er geen rekening wordt gehouden met zijn kwetsbare positie, zonder dit op enige wijze te concretiseren, werpt verzoeker geen ander licht op de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) en de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’) kunnen omwille van de volgende in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen en overwegingen:

“Jouw taskara en de taskara van je vader bevatten namelijk louter persoonsgegevens van jou en je vader die hier niet direct in twijfel getrokken worden, maar brengen verder geen informatie aan die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen.

Wat betreft de door jouw gemaakte opmerkingen die na je persoonlijke onderhoud d.d. 02/06/2023 door je advocaat aan het Commissariaat-generaal bezorgd werden (zie e-mail d.d. 15/06/2023), kan worden vastgesteld dat de opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud loutere correcties van de schrijfwijze van bepaalde plaatsnamen en persoonsnamen betreffen. Deze opmerkingen vermogen echter niet om bovenstaande argumentatie in positieve zin te wijzigen."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De algemene informatie waaraan in (de inventaris bij) het verzoekschrift wordt gerefereerd, heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend in Afghanistan aan te tonen. De identiteitskaart van zijn voogd (stukkenbundel verzoeker, stuk 35, A)) heeft verder louter betrekking op de identiteit van zijn voogd, doch staft evenmin de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend in Afghanistan. De verklaringen van zijn leerkrachten (aanvullende nota verzoeker van 1 februari 2024, stuk 1) en van een studente die hem in de OKAN-klas les gaf (ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verzoeker, stuk 1) hebben betrekking op verzoekers integratie en (beweerde) verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan ook niet.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omdat hij (samen met zijn oudere broer) ontsnapte uit een trainingskamp waar de taliban hen gedwongen mee naartoe namen.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud verwees zijn advocaat naar het verblijf van verzoeker in België en naar het gegeven dat verzoeker hier naar school gaat (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). In zijn verzoekschrift en zijn op 1 februari 2024 neergelegde aanvullende nota vestigt verzoeker tevens de aandacht op zijn (beweerde) langdurig verblijf in Europa.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de door de taliban gehanteerde zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (*ibid.*, p. 24).

De taliban, die de *Deobandi*-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa's* over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94 en 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het

naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze gebeden bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het laten groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24). Er bestaan ook lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie de beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens een professor aan de *American University of Afghanistan* op dat bij het uitspreken van lijfstraffen een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ‘*ad hoc*’-beslissingen, bijvoorbeeld door leden

van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (*ibid.*, p. 27).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met ‘immorele inhoud’ te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in het rapport “*Afghanistan targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51, voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (*ibid.*, p. 55, voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus, “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*”, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of*

individuals", augustus 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 26 januari 2024 doet niet anders besluiten.

In zoverre verzoeker in zijn op 1 februari 2024 neergelegde aanvullende nota hekelt dat zijn profiel als terugkeerder vanuit het Westen niet werd onderzocht door het CGVS, wordt er op gewezen dat hij dit middel niet in het verzoekschrift heeft ontwikkeld en tevens nalaat aan te tonen dat hij dit middel niet kon ontwikkelen in zijn inleidend verzoekschrift. Het in de aanvullende nota nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de volgende pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing hierover:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar je land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en

veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Je advocaat wees weliswaar nog op het feit dat je al anderhalf jaar in België bent en hier naar school gaat (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p.13), zonder evenwel concreet aan te tonen dat je hier een bepaalde levensstijl eigen gemaakt hebt waardoor er in je hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van je identiteit en waarvan niet kan worden geëist dat je deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die gebaseerd zijn op de islamitische waarden en normen. Je verklaarde dat je hier wel naar school gaat en soms cricket speelt met andere jongens van het opvangcentrum, maar dat je verder in je vrije tijd geen andere activiteiten of hobby's hebt. Je vrienden in het opvangcentrum zijn allemaal Afghaanse jongens. Voorts gaf je aan hier volgens het islamitisch geloof te leven en ook vijf keer per dag te bidden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 2). Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je dat je in Afghanistan regelmatig naar de madrassa ging (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 6). Je hebt ook nog altijd contact met je maternale oom in Afghanistan (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/06/2023, p. 5). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker reeds verschillende kansen heeft gekregen om zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure ter sprake te brengen als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting,

nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij wel aantoonde dat hij door terugkeer in het negatieve daglicht komt te staan van de taliban, nu hij in België naar school gaat, hier Nederlands leert en al sinds vijftienjarige leeftijd niet meer in Afghanistan is geweest. Hij stelt dat hij zich door zijn lange verblijf in Europa en het feit dat hij zich al zo lang gedraagt naar westerse normen en waarden niet meer kan aanpassen aan de “*extremistische normen en waarden van de taliban*”. Hij benadrukt dat hij Afghanistan heeft verlaten toen hij zeer jong was, zodat hij zijn vormende jaren in het Westen heeft doorgebracht. Hierdoor loopt hij des te meer het gevaar om vervolgd te worden, aangezien hij zich niet kan gedragen naar de normen van de taliban en deze normen met harde hand worden afgedwongen, aldus verzoeker, die nog aangeeft dat het voor hem niet mogelijk is “*to play the game*”. Verder betoogt verzoeker dat de normen in zijn regio van herkomst enorm veranderd zijn, dat hij zich na bijna twee jaar in het Westen verbleven te hebben niet meer kan gedragen naar normen waarvan hij geen besef heeft, “*(z)eker aangezien één misstap hem zeer zuur zal komen te staan*”, en dat hij bovendien vervolgd zal worden door het hebben van een westerse levensstijl “*(kledij, muziek, voorkomen, taal, accent...)*”. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift tevens naar rechtspraak van de Raad en algemene landeninformatie over het beleid van de taliban en het risico op vervolging en geweld voor terugkeerders uit het Westen.

In zijn op 1 februari 2024 neergelegde aanvullende nota betoogt verzoeker dat zowel een gedwongen als een vrijwillige terugkeer naar Afghanistan in de praktijk onmogelijk is en dat er bovendien ook geen Afghaanse paspoorten worden afgeleverd. Hij stelt dat hij een risico loopt omwille van zijn verwesterd profiel en verwijst naar het Nansen Profiel 3-21 “*De beschermingsnood van Hazara’s in Afghanistan*”, waaruit zou blijken dat de vervolging tegen de sociale groep van verwesterde Afghanen wel degelijk plaatsvindt en er dus wel degelijk een risico op vervolging is bij terugkeer naar Afghanistan. Hij benadrukt voorts opnieuw dat het door zijn lange verblijf in België en het feit dat hij zich gedraagt naar de normen van de Belgische samenleving voor hem zeer moeilijk zal zijn om zich aan te passen aan de taliban en dat hij daarenboven zelfs het risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, “*(z)éker aangezien hij al op 15-jarige leeftijd zijn land ontvlucht en dus zijn meest vormende jaren in het Westen, en niet in AFGHANISTAN, heeft doorgebracht*”. Vervolgens verwijst hij naar meerdere arresten van de Raad en meent hij dat de situaties uit deze rechtspraak zeer analoog zijn aan zijn situatie. Hij verwijst naar de verklaring van zijn leerkrachten die hij bij deze aanvullende nota voegt (stuk 1), stelt dat de doorleefde getuigenissen van niet-belanghebbende derden vaak meespeelden in de beoordeling van de Raad bij de geciteerde arresten en dat dit *in casu* ook zo dient te zijn. Uit deze getuigenissen van begeleiders, die hem “*van zeer nabij hebben gevolgd doorheen zijn verblijf in België*” kan volgens hem een evolutie en groei in zijn persoon worden waargenomen. De getuigenissen zouden een positief beeld van een geïntegreerde en gemotiveerde jongeman schetsen, die zich heeft aangepast aan de normen en waarden van de Belgische samenleving. Hij stelt hierdoor onmogelijk te kunnen terugkeren naar Afghanistan. Voorts wijst hij op een aantal individuele risicobepalende omstandigheden die in zijn hoofde aanwezig zouden zijn en die cumulatief bekeken moeten worden, met name (i) het feit dat hij op vijftienjarige leeftijd zijn land van herkomst heeft verlaten en naar Europa is gekomen, (ii) het feit dat hij al meer dan twee jaar in België verblijft, (iii) het feit dat hij sinds zijn vijftien jaar in België verblijft en dus een belangrijk deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, (iv) het gegeven dat hij deelneemt aan de Belgische samenleving door zijn opleiding (OKAN) en (v) het feit dat hij Nederlands leert. Hij stelt dat deze factoren bijdragen aan het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan, “*aangezien hij als verwesterd gepercipieerd zal worden*”. Hij legt nog uit dat hij sinds zijn aankomst in België zeer consistent OKAN onderwijs volgt en dat het gegeven dat hij actief bezig is met het leren van de Nederlandse taal zijn wil aantoonde om zich nog meer te verwesteren. Het leren van een westerse taal wordt volgens hem door de taliban als zeer negatief beschouwd.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in om de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Ondanks het feit dat verzoeker op vijftienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en een deel van zijn vormende jaren in Europa en België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Hij heeft immers het grootste deel van zijn tienerjaren in Afghanistan doorgebracht, spreekt *Pashtou* (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, ‘verklaring betreffende procedure’) en verklaart in Afghanistan regelmatig naar de *madrassa* te zijn gegaan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Ook verklaarde hij dat hij nog contact heeft met zijn maternale oom in Afghanistan (*ibid.*, p. 5), zodat er kan worden van uitgegaan dat hij in Afghanistan nog een familiaal netwerk heeft. Voorts stelde verzoeker dat zijn vrienden in het opvangcentrum Afghaanse jongens zijn en dat hij hier nog vijf keer per dag probeert te bidden (*ibid.*, p. 2). Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht nog op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Hoewel het voorgaande uiteraard niet wegneemt dat verzoeker op jonge leeftijd (15 jaar) in België is toegekomen,

kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van twee jaar in België kan niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is of door zijn omgeving als dusdanig zou worden gepercipieerd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de verklaring van zijn leerkrachten (aanvullende nota verzoeker van 1 februari 2024, stuk 1) blijkt dat verzoeker in september 2022 in OKAN startte, dat hij heel erg gemotiveerd gestart is en dat hij vrij snel een evolutie boekte op vlak van lezen en schrijven. Volgens zijn leerkrachten zou het na een jaar echter moeilijker zijn geworden voor hem om zich te engageren voor school. Er zou sprake zijn geweest van sociaal-emotionele problemen en hij zou druk hebben gevoeld door zijn asielprocedure. Hij zou de laatste maanden moeilijk gezag hebben kunnen aanvaarden en geen (voldoende) motivatie hebben gehad om buiten de les te werken voor school. Ondanks de moeilijke momenten zou hij wel zijn blijven bijleren en vragen zijn blijven stellen. Hij zou daarnaast bijna op elke sessie van *Mindspring Junior* – een psycho-educatief programma – aanwezig zijn geweest. Enkele Nederlandse klanken zouden verder nog moeilijk zijn voor hem, maar hij zou in oktober 2023 wel zijn doorgestroomd naar “*de doorstroomklas*”. Zijn leerkrachten stellen dat hij al vrij ver staat op talig vlak – ook ter terechtzitting blijkt dat verzoeker behoorlijk Nederlands spreekt – en nog steeds erg gemotiveerd is om het Nederlands beter te beheersen. Verder zou hij later graag een schildersopleiding volgen. In de verklaring van een studente die hem in de OKAN-klas les gaf (ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verzoeker, stuk 1) wordt gesteld dat verzoeker een zeer gemotiveerde leerling was die graag naar school ging, dat hij wat moeite had met het aanleren van Nederlands, maar dat dit verbeterde door oefening, dat hij intussen een grote vooruitgang heeft geboekt, dat hij haar zelf over Afghanistan vertelde, dat hij deelnam aan activiteiten op school en dat hij een heel aangename, vriendelijke en gemotiveerde persoon is. De Raad wijst erop dat deze verklaringen hoogstens aantonen dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van – onder meer – het school lopen, het in enige mate beheersen van een landstaal, zijn aanwezigheid bij de sessies “*Mindspring Junior*” en activiteiten op school, zijn vriendschap met een medestudente en zijn motivatie om naar school te gaan, bij te leren en een schildersopleiding te volgen, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als iemand die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn op 1 februari 2024 neergelegde aanvullende nota tracht voor te houden, tonen deze verklaringen niet aan dat hij zich gedraagt naar de normen en waarden van de Belgische of westerse samenleving en dat hij westerse kledij draagt, naar westerse muziek luistert, een westers voorkomen heeft of een accent heeft waaruit blijkt dat hij in het Westen verblijft.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “*to play the game*” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoekers betoog in zijn op 1 februari 2024 neergelegde aanvullende nota dat zowel een gedwongen als een vrijwillige terugkeer naar Afghanistan in de praktijk onmogelijk is, is voorts niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn op 1 februari 2024 neergelegde aanvullende nota verwijst naar algemene landeninformatie over het risico op vervolging voor terugkeerders uit het Westen (zoals het Nansen Profiel 3-21 “*De beschermingsnood van Hazara’s in Afghanistan*” (stukkenbundel verzoeker, stuk 5)), herhaalt de Raad dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zal zijn of als verwesterd zal worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit algemene landeninformatie over het beleid van de taliban, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Zoals reeds gesteld, blijkt uit het voorgaande echter dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stukken 11, 12 en 33) en zijn op 1 februari 2024 neergelegde aanvullende nota verwijst naar verschillende arresten van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker door louter te beweren dat de situaties uit deze rechtspraak zeer analoog zijn aan zijn situatie niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die ongeveer twee jaar in België is, zijn vormende jaren voor een groot deel in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omdat hij (samen met zijn oudere broer) ontsnapte uit een trainingskamp en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn

2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende

en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de burgers van Afghanistan de ergste socio-economische en humanitaire crisis ondergaan in jaren omdat het land – doordat de taliban zich weigert te conformeren aan de internationale (mensenrechten)standaarden – geen enkele vorm van steun meer krijgt vanwege andere landen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale

instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad (stukkenbundel verzoeker, stuk 24), kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich

oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepert*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (*ibid.*, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens vonden er in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 925 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers in die periode wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (*ibid.*, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (*ibid.*, p. 29-30). In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (*ibid.*, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19

augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan: Country Focus*" van EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Voor zover verzoeker in deze context benadrukt dat hij een verwesterd profiel heeft, kan worden herhaald dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer als verwesterd gepercipieerd zal worden, kan er evenmin worden aangenomen dat hij hierdoor een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoe dan ook ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de perceptie verwesterd te zijn ertoe leidt dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld groter wordt.

Verzoeker brengt verder geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 26 januari 2024 neergelegde aanvullende nota). De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is minder recent dan, of ligt minstens in lijn met deze waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk

die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN